Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CRENGUȚA SANDU

TEATRU

Patru piese

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

5 *CINE ESTE AUTOAREA ACESTEI CĂRȚI?*

7 VISUL UNUI BĂIAT DE LA PALAT *(comedie în trei acte)*

27 NUNTA *(tragicomedie în cinci acte)*

69 AFACEREA *(comedie în patru acte)*

121 CREDITE SENTIMENTALE *(comedie în trei acte)*

VISUL UNUI BĂIAT DE LA PALAT

(comedie în trei acte)

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PERSONAJELE:

TÂNĂRUL MUZICIAN
ARTISTA
DOAMNA CU BUZE MARI
CEALALTĂ DOAMNĂ ÎN NEGRU
TÂNĂRUL SPORTIV
TÂNĂRA ÎN BLUE JEANS
CRISTI
BLONDA
ŞATENA
3 CHELNERI
NUMEROŞI FIGURANŢI

ACTUL I

Prim-planul scenei reprezintă un compartiment de tren, clasa a 2-a, în care sunt 7 persoane pe 8 locuri. Pe bancheta din dreapta, la fereastră, o tânără citeşte foarte captivată dintr-o carte, ale cărei coperţi sunt îmbrăcate în hârtie albă. Alături, mama ei, doarme cu gura deschisă. Lângă ele, două doamne care seamănă foarte bine între ele, probabil sunt surori, au părul lung – una dintre ele legat în coc, cealaltă în coadă de cal. Sunt îmbrăcate în negru, nu poartă doliu, sunt doar prea corpolente. Una are nişte buze imense, rujate cu roz şi când te uiţi la ea nu poţi remarca altceva. Au mânecile suflecate şi în mâini foi de ziar, pe care le agită ca pe evantaie în speranţa să aibă mai mult aer. Din când în când, beau apă dintr-o sticlă de plastic. Pe cealaltă banchetă în faţa doamnelor îmbrăcate în negru este Artista. 55-60 de ani, cu un păr blond spălăcit, slabă şi foarte înaltă. E plină de riduri. Îmbrăcată în pantaloni subţiri de vară şi tricou peste care atârnă un trenci lung până în pământ, care are o culoare maron-coniac. Lângă ea, un loc liber, apoi doi tineri îndrăgostiţi (o tânără şi un tânăr cu verighete pe degete care se ţin de mână şi vorbesc în şoaptă.) În plan secund, apare holul aglomerat

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

(se văd două tinere în blue jeans care fumează şi se uită se geam, deci cu spatele la spectatori şi un tânăr foarte înalt, îmbrăcat în trening) şi peronul gării Sinaia. Munţii, vegetaţia şi decorul sunt predominant cărămiziu-galben, cât şi nuanţe de verde – trebuie sugerată o după-amiază însorită de toamnă. Zgomot specific unei gări destul de aglomerate. Trenul este staţionat. Pe peron, grupuri de oameni cu rucsacuri în spate se îndreaptă care încotro. Se distinge din mulţime un tânăr corpolent şi destul de înalt care are în mâna dreaptă o cutie neagră care desemnează forma unei chitări. Singurul bagaj. Ar trebui să se urce cu greutate, pentru că peronul este foarte aglomerat şi să lase mai ales doamnele, bătrânii şi domnişoarele din jur să urce primii, dar profită de înghesuială, de statura impozantă şi se urcă înaintea tuturor, trece pe culoar producând mici accidente – calcă pe cineva pe picior, dărâmă bagaje – dar nu-i pasă, trece mai departe. Ajunge în faţa compartimentului descris mai sus, trece cu greutate de tânărul sportiv şi cele două fete în blue jeans şi deschide uşa compartimentului.

SCENA 1

Artista, Doamna cu buze mari, Tânărul muzician, Tânărul sportiv, Cealaltă doamnă în negru

Se aude un zgomot ca şi când trenul a şi pornit. În momentul deschiderii uşilor se aud frânturi de conversaţie, între cele trei doamne (Artista şi doamnele în negru).

Artista *(gesticulând):* E un procedeu vechi de obţinere a culorilor din plante. Vopselele au culori incredibile şi îşi păstrează prospeţimea chiar dacă pictez pe lemn sau pe sticlă. *Celelalte două doamne o ascultă vrăjite.*

Doamna cu buze mari: Doamne, ce căldură!

Artista: 32 de grade C în octombrie. Cine ar fi zis, după ce septembrie a fost aşa o lună friguroasă!

Tânărul *(energic şi tare):* Aveţi un loc liber, o să stau aici! *(Intră)*

Tânărul sportiv *(de pe hol, cu voce spartă):* E locul meu. Da' poţi să stai.

Tânărul muzician trânteşte uşa compartimentului, de altfel nici nu pare că l-a auzit pe tânărul sportiv şi se aşază lângă artistă înghesuind pe cei doi îndrăgostiţi. Cei din compartiment privesc la el, îl măsoară din cap până în picioare. Chitara o ţine între picioare, sprijinită de podea. Discuţia doamnelor continuă:

Artista *(se agită, i se văd mâinile uscate, cu degete lungi şi unghii vopsite, încărcate de bijuterii din argint – inele şi brăţări cu pietre turcoaz, brăţările produc un clinchet specific):* Tot eu îmi pregătesc lemnul sau tai sticla. Eu fac totul. E mai greu cu plantele pentru că trebuie să umblu după ele.

Tânărul: Pictaţi?

Artista *(zâmbind, arătându-şi dinţii galbeni):* Da.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Tânărul: Sunteți, deci, artistă. Şi eu sunt în domeniu. *(dă cu mâna demonstrativ în învelişul negru de înlocuitor al carcasei.)* Cânt la chitară.

Artista *(foarte încântată):* Mă bucur să am lângă mine un tânăr artist. Câți ani ai?

Tânărul: 27.

Doamnele din fața lor privesc ca la televizor.

Artista: Pari mult mai tânăr, ai obrazul aşa curat... pari de 20-21.

Tânărul *(foarte încântat):* Da... toată lumea îmi spune.

Artista *(cu un aer atotcunoscător):* Ăsta este un atu în lumea artiştilor. Şi ce cânți, modern, clasic?

Tânărul: De mic am cântat la şcoală şi am luat nişte ore în particular. Cânt de toate. Acum plec la Bucureşti pentru că m-a chemat unul de acolo, de la un studio să imprim un CD, vrea să-mi facă lansare la Marriott... E visul meu!

Artista: Bravo! Eşti un tânăr talentat să te afirmi la vârsta asta.

Tânărul: De-abia debutez şi eu, că e greu, e aşa o mafie...

Doamna cu buze mari *(sfioasă):* Şi cum ai reuşit să ajungi la studioul de înregistrări?

Tânărul: Am văzut un anunț în ziar şi m-am dus la Bucureşti şi am cântat. Zicea în anunț să trimiți demo, dar n-am bani să fac şi timp de pierdut şi am plecat direct şi am vorbit la studio. Am cântat şi mi-au zis să vin mâine. Oricum am nevoie şi de sponsori. O să stau câteva zile să văd ce o să iasă...

Cealaltă doamnă în negru: Ce e un demo?

Artista *(gesticulează, tăind aerul cu degetele lungi, uscate şi foarte galbene, ca şi când ar descrie un dreptunghi în aer cu două rotiţe în interior):* O casetă înregistrată cu melodii.

Tânărul: Nu neapărat! Poate fi şi un CD – depinde...

Artista: Ah! Recunosc nu mă pricep la CD-uri – tehnologia asta de ultimă generaţie mă omoară! Să n-aud de mobile şi Internet! Pe vremea mea era moda cu plăcile-discurile, tu *(adresându-se tânărului muzician)* bineînţeles că nu ştii ce sunt alea...

Tânărul: Ba da! Am unele rămase pe acasă de la ai mei cu Gică Petrescu. Merg şi acum. Sunt bune!

Cealaltă doamnă în negru: Şi ai unde să stai în Bucureşti?

Tânărul *(bucuros):* Ah! Mă duc la un prieten. E prietenul meu cel mai bun – Cristi, lucrează la o firmă de calculatoare, e tare de tot. Am fost colegi de bancă dintr-a-ntâia până într-a opta. *(trist)* Apoi, a plecat la liceu la Bucureşti!

Cealaltă doamnă în negru: Da' nu aveți licee bune în Sinaia?

Tânărul: Păi, nu sunt din Sinaia. Nu... *(pauză)*

Artista: Şi de unde eşti?

Tânărul: Sunt din Băicoi. La Sinaia muncesc. Cânt.

Doamna cu buze mari: Ah şi munceşti? Unde cânți?

Tânărul: La Palat!

Artista: Da' cât oi mai cânta că se pare că va lua regele Palatul. Am văzut la ştiri.

Tânărul: Asta e! De asta mă şi duc la Bucureşti. Oricum, m-am săturat să cânt la Palat. Lumea nu

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

apreciază, ies bani puțini. De-abia dacă îmi ies câțiva lei pe zi. Câteodată deloc.

Artista: Păi, n-ai contract?

Tânărul: Ba da. Am salariu, da' mic și atunci mai rotunjesc cu ce mai dă lumea.

Artista: Dacă ar fi mai mulți turiști străini, poate că ai câștiga mai mult.

Tânărul: Nu! Nici vorbă. Străinii nu dau sau cel mai puțin. Nu faci treabă cu ăștia. Mai repede un grangur de pe la noi.

Artista: Da... e greu. Pentru toată lumea e o perioadă grea, dar tu ești tânăr și talentat, ai să te afirmi – poate o să te vedem la televizor!

Tânărul *(foarte încântat):* Daaa! M-au dat deja. Era un reportaj despre Peleș. Da' eu nu m-am văzut.

Doamna cu buzele mari: Poate o să te vedem cu un recital.

Tânărul: Păi, da! Am cântat și pentru ăștia, dar nu mi-au dat nimic.

Doamna cu buze mari: Și unde spuneai că stă prietenul tău?

Tânărul: Nu știu unde stă. N-am mai fost la el. Ne întâlnim în gară. Am mobil *(și și-l scoate demonstrativ din buzunar).* Îl sun cum ajung.

Doamna cu buze mari: Păi, nu știe că vii?

Tânărul: Ah! Ba da! V-am zis, suntem prieteni, vorbim tot timpul. Mi-a zis: *Bă, vino la mine, nu-i problemă!* E însurat. O cunosc și pă' nevastă-sa. Ea se cam uita urât ultima oară când m-a văzut, na' eu sunt cam țăran, da' e fată bună, bucureșteancă, ce vreți!

Artista: Eh! Știi cum e în ziua de azi – dar e bine că ai pe cineva în București la care să tragi. Eu n-am avut șansa asta. În Capitală se învârte multă lume, mai multe oportunități.

Tânărul *(uimit total):* Nu sunteți din București?

Artista: Ah! Nu. Sunt din Câmpina. Am o căsuță dichisită.

Tânărul: Eram convins că sunteți din București, arătați ca o bucureșteancă. Ca o doamnă!

Artista *(încântată râde):* Mulțumesc. Ești drăguț! Uite *(se uită spre fereastră și arată și celorlalți cu mâna)* ... se apropie, trebuie să cobor! V-am pupat *(se adresează doamnelor și apoi tânărului)*, iar ție: Mult succes! O să caut CD-ul tău și o să mă uit și la televizor. Mă bucur că te-am cunoscut.

Tânărul: La revedere!

Artista își ia traista soioasă maron-închis și iese grăbită.

SCENA 2

Tânărul sportiv, Tânărul muzician, Cealaltă doamnă în negru, Doamna cu buze mari, Fata în blue jeans

Tânărul sportiv de pe hol profită și intră. Se așază pe locul rămas liber. Zgomotul de pe fond trebuie să sugereze că la un minut, două de când ieșise Artista, trenul s-a oprit. Vânzoleală pe coridor. Tânărul muzician se ridică în picioare, se uită

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

când spre dreapta când spre stânga, nicio clipă nu lasă chitara din mână, sperând să o mai zărească pe artistă prin fereastră. Doamnele îl imită, însă stând jos. Apoi, una dintre ele bea apă, cealaltă își face și mai energic aer cu ziarul.

Tânărul muzician *(adresându-se doamnelor):* Nu se mai vede. S-a dus. *(după o mică pauză)* Mi-a plăcut doamna. E plină de vervă. *(o altă mică pauză)* Mi-ar plăcea să fiu și eu la fel când voi fi în vârstă!

Trenul pornește.

Tânărul sportiv: A și pornit! *(Nimeni nu-i acordă atenție. Observând își întinde picioarele și închide ochii, încercând să prindă un pui de somn.)*

Cealaltă doamnă în negru *(adresându-se tânărului muzician):* O să fi, poate și mai și... așa talentat cum ești, o să ajungi departe!

Tânărul *(plin de el):* Sigur! *(După care se aude un telefon mobil sunând, tânărul se agită vizibil, bagă mâna în buzunar, scoate telefonul și răspunde):* Alo! Salut, bă! Bine. Sunt în tren. Da, vin! Nu știu la ce oră că am întârziere. Da, bă! Din Sinaia m-am urcat. Păi, pe la 7 cred. Hai, că ne vedem în gară la Informații. Salut! *(apoi, către doamne):* Era Cristi. Prietenul de care v-am zis. Mă așteaptă. V-am spus eu, e băiat bun.

Doamna cu buze mari: Și cu dragostea cum stai?

Tânărul: Bine. *(răspunde sec, vizibil încurcat, după o mică pauză continuă)* Am avut mai multe prietene, ultima cerea prea mult de la mine. Zicea să ne căsătorim, dar eu doream să scot

discul ăsta, știți, e visul meu de mic copil... Am lăsat-o! Acum mă concentrez pe carieră, să văd ce o ieși!...

Doamna cu buze mari: Și nu mai ții la ea?

Tânărul *(privind podeaua, puțin emoționat):* E greu de spus! Acum nu mă mai preocupă. Sunt atâtea fete în București, poate îmi găsesc și eu una.

Cealaltă doamnă în negru: Da' e mai greu la București. Fetele sunt și mai pretențioase.

Tânărul: Cred și eu! Oi vedea ..., nu m-am hotărât. La mine niciodată nu e totul bătut în cuie. Mai am pe unele care mă tot sună, dar sunt niște panarame, de la mine, de acolo, de la Băicoi.

Între timp se lasă liniștea, toată lumea privește pe geam. Pe hol sunt mulți tineri, unii vorbesc la mobil, alții ascultă BUG Mafia cu sonorul la refuz. Alții fumează.

Una din fetele în blue jeans *(vorbește tare la mobil și vocea răzbate până în compartiment):* Da ajungem, cred că în zece minute suntem în Gara de Nord. Hai să veniți să mă luați că am bagaj mare. Pa!

(Cortina)

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

ACTUL II

Terasa unui restaurant, amenajată ingenios cu fântână arteziană şi vegetaţie multă, lampioane sau beculeţe prin copaci. Se întunecă. 3 perechi la mese diferite, mănâncă şi discută în şoaptă. Pe mesele ocupate, lumânări aprinse. Se aude şi muzică de la un post de radio, dar şi trafic în stradă.

Cei doi (tânărul muzician şi prietenul său) stau la o masă şi mănâncă şi din când în când mai dau câte o bere pe gât. Chitara şi ea pusă pe un scaun. Chelnerii se agită: unul aranjează o masă, altul strânge una, una dintre perechi se ridică şi pleacă, unul prepară băuturi la bar.

SCENA 1

Tânărul, Cristi, 3 chelneri
Figuranţi: 3 perechi la mese diferite

Tânărul: Băi, trebuie să-i ceri scuze şi să iei nişte flori şi o să-i treacă.

Cristi: Mă, tu nu ştii ce pornită este, nu merge cu de astea... vezi că sigur o să te sune, i-am lăsat numărul tău de mobil pentru că nu mă credea

că mă întâlnesc cu tine în seara asta. Precis o să sune. *(Face cu mâna unui chelner şi arată încă două beri şi strigă):* Încă două.

Chelnerul dă din cap, în semn că a înţeles şi se îndreaptă spre bar.

Tânărul: Bă, nu mai pot. Am băut deja două beri, mai mult că-mi era sete de la căldurile astea... Şi tu eşti la volan. Tu ştii că nu le am cu băutura.

Cristi: Lasă, mă, nu te mai plânge, să te plângi când n-o mai avea, nu acu' că avem ce bea.

Sosesc doi chelneri cu berile şi cu mâncare (felul doi şi salatele), umplând masa şi în timp ce aranjează vasele, unul dintre ei se pune în faţa lui Cristi, astfel încât acesta nu mai vede intrarea în grădina restaurantului. El se agită, deşi stă jos, ca să poată vedea mai bine. Chelnerii pleacă.

Tânărul: Bă, unde te uiţi, maşina ai lăsat-o în partea cealaltă a străzii.

Cristi: Nu de maşină mă uit! Ce-mi pasă mie de maşină. Are alarmă şi am şi asigurare. *(face o pauză, după care spune mai încet, precaut să nu audă cineva din jur):* Trebuie să apară două gagici.

Tânărul *(uimit, scapă furculiţa din mână – bineînţeles că ţine tacâmurile invers):* Bă, tu eşti nebun? Deci, nevastă-ta are dreptate!

Cristi: Eh!... are dreptate... Tu cu cine ţii, mă? Eu le-am chemat ca să sărbătorim mai bine venirea ta în Capitală – două gagici marfă, o să vezi tu.